

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „LEO” dla towarów z klas 32 i 33 – zgłoszenie nr 10 613 511

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Maria Leonor Pires Freitas Campos

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „LEO D'HONOR” dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2014 r. – Mayer przeciwko EFSA

(Sprawa T-493/14)

(2014/C 329/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ingrid Alice Mayer (Ellwangen, Niemcy) (przedstawiciel: T. Mayer, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przedłużenie oddelegowania skarżącej do dnia 30 czerwca 2015 r.;
- stwierdzenie niezgodności z prawem rozwiązania umowy w sprawie oddelegowania, w szczególności decyzji EFSA „Termination of the secondment” z dnia 16 kwietnia 2014 r.;
- nakazanie pozwanej powstrzymania się od wyboru nowego „observer” z oddelegowanych krajowych ekspertów w radzie zakładowej;
- stwierdzenie niezgodności z prawem sześciomiesięcznego zawieszenia działalności skarżącej w radzie zakładowej;
- zarządzenie zagwarantowania jej dostępu do wszystkich maili, które zostały wymienione między dyrekcją EFSA a jedną organizacją prawa prywatnego działającą w sektorze żywnościowym;
- tytułem ewentualnym, zarządzenie umożliwienia dostępu do tych dokumentów osobie trzeciej, którą wyznaczy Sąd w celu zbadania, czy zachodzi konflikt interesów;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Skarżąca podnosi, że roszczenie o przedłużenie okresu oddelegowania jako ekspert krajowy wynika z ogólnej zasady równego traktowania, z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z zakazu arbitralnych rozstrzygnięć i z art. 2 TUE.

Skarżąca zarzuca w tym kontekście, że nieprzedłużenie oddelegowania opiera się na błędnej wzgl. nieistniejącej decyzji w sprawie wyboru.

Skarżąca podnosi ponadto, że wykluczenie jej z rady zakładowej jest niezgodne z prawem, ponieważ nie zostało podane jakiegokolwiek uzasadnienie, nie miało miejsca żadne wysłuchanie oraz nie została wydana jakiegokolwiek decyzja na piśmie.

Skarżąca podnosi ponadto roszczenie o dostęp do określonych e-maili z art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾. W tym kontekście wywodzi ona, że służbowe maile nie podpadają pod ochronę danych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, (Dz.U. L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2014 r. – Deutsche Umwelthilfe przeciwko Komisji

(Sprawa T-498/14)

(2014/C 329/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Umwelthilfe eV (Radolfzell, Niemcy) (przedstawiciele: R. Klinger i R. Geulen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Roszczenie o dostęp do pisemnej korespondencji między Komisją Europejską a przedsiębiorstwem Honeywell i DuPont wzgl. producentami samochodowymi w przedmiocie nowego środka chłodzenia R1234yf

- Skarżące stowarzyszenie podnosi, że Komisja naruszyła prawo dostępu skarżącego wynikające z art. 6 ust. 1 zd. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽¹⁾. Zgodnie z tą normą ujawnieniu zawsze podlegają dokumenty instytucji, jeżeli dotyczą emisji do środowiska. Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 zawiera domniemanie ustawowe nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu informacji względem interesu ochrony przedsiębiorstwa.
- Skarżące stowarzyszenie podnosi następnie, że art. 6 ust. 1 zd. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 stanowi wyraźną regułę wykładni art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i drugie rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾. Artykuł 6 ust. 1 zd. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 zmieniał brzmienie rozporządzenia nr 1049/2001, jak tylko dokumenty dotyczyły emisji do środowiska. Skarżące stowarzyszenie wskazuje, że zatrzymane dokumenty mogą przypuszczalnie zawierać informacje dotyczące środka chłodzącego R1234yf i R134a stanowiącego zagrożenie dla zdrowia i środowiska naturalnego oraz że ze stanowisk, ocen i propozycji producentów samochodowych i producentów środków chłodzących odnośnie do zastosowania tych chemikaliów można wywnioskować wielkość emisji trującego fluorowodoru.
- Skarżące stowarzyszenie podnosi tytułem ewentualnym, że dostęp do żądanych dokumentów powinien zostać przyznany już na podstawie art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001. Przesłanka stanowiąca wyjątek z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 nie jest spełniona. Ponadto występuje nadrzędny interes co do wglądu w dokumenty, ponieważ wraz z zastosowaniem środka chłodzącego związane są ryzyka dla zdrowia na szeroką skalę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty, (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).